

Leif Hermann (SF):

Jeg er, hvis jeg nu skal udtrykke mig diplomatisk, forbløffet over ministerens svar.

I spørgsmålet lå to ting. For det første, at ministeren ikke har holdt sig en dagsorden, Folketinget enstemmigt vedtog i marts måned 1988, efterrettelig. Ministeren har end ikke på noget tidspunkt tilkendegivet over for Folketingets Miljøudvalg, at ministeren påtænker ikke at give den redegørelse, som bl.a. skulle tage stilling til spørgsmålet om en anderledes prioritering af aktiviteterne inden for kemikalielossepladsområdet.

I stedet for kommer ministeren og fortæller os lidt om, hvad lovens system er, og fortæller, at ministeren i øvrigt som led i sine overordnede betragtninger vil tage stilling til, om vi skal have en selvstændig lov på området, eller om det skal indgå i en samlet affaldslov.

Jeg vil derfor gerne bede ministeren om at svare på, hvilke tanker ministeren gør sig med hensyn til det forhold, at der er en dagsorden fra Folketinget, der ikke er blevet overholdt, samtidig med at det indholdsmæssigt forholder sig sådan, som ministeren åbenbart er klar over, at det er et emne, der er højaktuelt.

For det andet forelå der allerede den 15. december 1987 en indstilling fra udvalget om affaldsrådets regulering, hvor man meget omfattende tog stilling til mulige ændringer i kemikalieaffaldsdepotloven.

Jeg vil gerne bede ministeren i sit svar her tage stilling til, hvad det er for yderligere ændringer i kemikalieaffaldsdepotloven, der eventuelt skal foretages. Hvad er det for anderledes prioriteringer, der yderligere skal foretages, siden Folketinget på dette vigtige område nu ikke bare skal vente til februar, men formentlig endnu længere?

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Formelt er det sådan, at jeg ikke behøver at tage hensyn til den dagsorden. Reelt kunne man sige, at det havde været pænt, hvis jeg havde fremsendt det til Miljø- og Planlægningsudvalget. Det vil jeg meget gerne medgive. Jeg mente, at det på en eller anden måde var fremgået af det øvrige, jeg havde foretaget mig – men o.k.

Så er der så spørgsmålet om, hvilke ændringer jeg agter at foretage. Det er klart, at en række af de ændringer, der ligger i planerne om

ændring af kemikalieaffaldsdepotloven, vil indgå i det videre arbejde. Det, jeg har ønsket, er at prøve på at lave en samlet lovgivning om det her område og i øvrigt foretage en samlet prioritering, efter at vi nu er klar over, at problemets omfang er større, end vi havde forudset.

Derfor mener jeg, at det er endnu vigtigere, end det tidligere var, at få fastlagt nogle kriterier for, hvad det er for kemikalieaffaldsdepoter, gasværksgrunde osv., vi kan lade blive liggende, og hvad det er for nogle, vi er nødt til at gøre noget ved. Jeg synes, der mangler en ordentlig gennemgang på det her område, og det er det, der sker i øjeblikket.

Leif Hermann (SF):

Nu skal jeg ikke tage stilling til, hvorvidt ministeren vil desavouere det udvalg, der den 15. december 1987 fremkom med en indstilling. Lige præcis omfanget af kemikalieaffaldsdepoter var man udmærket klar over på det tidspunkt, da denne indstilling forelå, og det er da også således, at indstillingen tager stilling til, hvilke tidshorisonter der skal ind i billedet, hvis man skal gøre op med det her problem.

Jeg synes unægtelig, det er meget lidt, ministeren kan løfte sløret med hensyn til, hvad der skal foregå på det her område. De skrifter, ministeren har ladet tilflyde Folketinget og offentligheden inden for den sidste månedes tid – mål og middel-redegørelsen og senest bogen om enkelhed og effektivitet – nævner i realiteten ikke disse ting med et ord ud over mål og middel-redegørelsens overvejelser om jordrensning.

Jeg vil bede ministeren om at være lidt mere præcis med hensyn til, hvad der kunne tænkes at forestå på området. Jeg tror, offentligheden har et vældigt behov for at vide – ikke mindst beboerne i Løgstør Kommune – hvad det egentlig er, fremtiden byder på på det her område.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg ved ikke, hvorfor netop Løgstør Kommune skal fremhæves i denne sammenhæng.

Til hr. Leif Hermann vil jeg sige: Jamen vil jeg arbejde videre efter nogle af de retningslinier, der var fremlagt i udvalget. Men som hr. Leif Hermann ved – det underer mig ikke, at hr. Leif Hermann er forbløffet, for det er jeg klar over at hr. Leif Hermann tilbringer en meget stor del af